

РЕШЕНИЕ

№ 23258

гр. София, 07.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 23.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **3885** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178, вр. чл. 226, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. М. С. А., лице без гражданство, родено на г. в О. арабски емирства, ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. М., против решение № 6719/16.06.2022 г., издадено от заместник-председател на Държавната агенция за бежанците, с което на оспорвания, на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ, му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата, в с.з. лично и чрез адв. П. излага съображения за незаконосъобразност на административния акт поради допуснато нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Излага, че неговият случай попада в хипотезата на чл. 1D, изр. 2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и член 12, § 1, б. „а“, изр. 2 от Директива 2011/95/ЕС. Като признат палестински бежанец той *ipso facto* имал право на бежански статут, съгласно Конвенцията. Чужденецът нямало как да се върне в Газа – в последната територия, в която е живял, нито в Й.. Справката на която се позовавал административният орган била неактуална. Нарушено било правото на личен живот на апликанта с оглед обстоятелството, че имал сключен брак с българска гражданка от 2018 г. Относно констатациите на ДАНС решаващият орган не бил направил преценка за такива обстоятелства към момента на произнасянето. Иска се отмяна на решението на ДАБ и връщане на преписката за ново произнасяне с предоставяне на международна закрила.

Ответникът – заместник-председател на Държавната агенция за бежанците, не изразява

становище. Депозирани са писмени бележки от председателя на ДАБ, който не е страна по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура – встъпил на осн. чл. 16 от АПК, не изразява становище.

Жалбата е допустима. Подадена е от лице по чл. 3 от АПК, което е адресат на индивидуален административен акт, засягащ неговата правна сфера неблагоприятно, тъй като му налага ограничения чрез отказ от предоставяне на права. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

От фактическа страна съдът установява, че чужденецът е подал молба за закрила на 06.08.2021 г. в ДАБ, регистриран е като [дата на раждане] в [населено място], Обединени арабски емирства, палестинец без гражданство, арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение – женен. Личните му данни били установени въз основа на представена в предходно производство карта за самоличност, издадена от Палестинска автономна територия.

Прието е на осн. § 1, т. 7 от ДР на ЗУБ че като негова държава за произход следва да се приеме Палестинска автономна територия.

Посочената по-горе молба е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

За първи път молителят е подал молба за закрила през 2013 г., като му е отказан бежански и хуманитарен статут със стабилизирани административен акт. В проведеното по тази процедура интервю апликантът е заявил, че е нямал проблеми с властите в О. и в П., напуснал ивицата Газа легално през Е. за Турция, след което влязъл нелегално на територията на РБългария. Напуснал територията на Газа поради страх от неприятности от развален годеж с годеница, чиито родители са свързани с групировката „Х.“. Изрично заявява, че не е бил арестуван, съден или осъждан, измъчван, изтезаван или насилван.

С решение № 987/26.06.2013 г. на председателя на ДАБ-МС, на чужденеца е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут след преценка на горните съображения от бежанската история.

За втори път чуждият гражданин е подал молба за закрила през 2015 г. При провеждане на второто интервю искането за предоставяне на статут (л. 285-287), чужденецът се позовава на обстоятелството, че е сключил брак с българска гражданка, което обстоятелство не е спорно между страните. С решение № 7280/09.09.2015 г. на заместник-председателя на ДАБ-МС, е последвал втори отказ, потвърден с влязъл в сила съдебен акт. Съображенията са били, че сключването на брак не е релевантно обстоятелство по ЗУБ, а по ЗЧРБ; разгледана е релевантната към този момент политическа обстановка в Газа и същата не е преценена като несигурна страна, обсъдена е възможността за връщането му в „трета сигурна страна“, каквото се явява тази по месторождение – О..

За трети път през 2017 г. апликантът е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила като същата не е допусната до разглеждане. Преценено е, че твърдените нови обстоятелства – документи, удостоверяващи семейни проблеми, са от битов характер и вече са разгледани в предходните две производства. Решението на ДАБ е стабилизирано окончателен съдебен акт.

По молба от 11.04.2018 г. (л. 207) с идентично искане е издадено решение № 12/2018 г. на Вицепрезидента на Република България с отказ за предоставяне на убежище (л. 187).

Следваща молба апликантът е подал през 2021 г. със сочено ново обстоятелство – има регистрация като палестински бежанец от Агенцията на ООН за подпомагане и работа с палестинските бежанци в Близкия изток (У. – л. 149-153 от делото), релевирани са и обстоятелства, свързани с променената ситуация в Ивицата Газа и засилената роля на „Х.“, както

и дългогодишната му и успешна интеграция в България, вкл. доброто владение на български език, като в последното и настоящият съдебен състав се убеди. С решение № 08-ОК/21.04.2021 г. на интервюиращ орган на ДАБ-МС, молбата на чуждия гражданин не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Изложени са съображения, че това обстоятелство не може да се релевира като ново, тъй като с оглед датата на регистрацията няма как кандидатът да не е знаел за него, същевременно не го е съобщил своевременно в разрез с дадените му предварителни указания, върху които е положил подпис. Обстоятелството е преценено не като новонастъпило, а като новозаявено. Отбелязано е също, че тази закрила е била преустановена по негово собствено желание, а не по обективни причини (л. 121 от делото), и при евентуалното му завръщане в държавата по произход не са налице пречки, поради които той да не може да се възползва отново от тази закрила.

Административният акт е обжалван и с решение № 4816/19.07.2021 г. по адм. дело № 4983/2021 г. по описа на Административен съд София-град това решение на ДАБ е отменено и преписката е върната за произнасяне по същество.

В последния си акт – предмет на разглеждане в настоящото производство, административният орган е изложил ретроспекция на установените факти в предходните производства.

Изложено е, че кандидатът мотивира подадената от него последваща пета молба от 02.04.2021 г. на ДАБ-МС със заявлението за наличие на нови обстоятелства и доказателства от съществено значение във връзка с бежанската му история. Новото обстоятелство, което не било обсъждано по същество преди, е, че той има регистрацията като палестински бежанец от Агенцията на ООН за подпомагане и работа с палестинските бежанци в Близкия изток (У.). Кандидатът заявява, че неговият случай попада в обхвата на член 1D, изречение второ, от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г. и чл. 12, § 1, буква „а“, изречение второ, от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Квалификационна директива). Като аргумент чужденецът също така посочвал релевантната практика на Съда на Европейския съюз (СЕС). Молителят споменавал за проблемите, които е имал в Палестинските автономни територии със семейството на момиче за което е бил сгоден и чието семейство по думите му е обвързано с движението „Х.“. Кандидатът излагал и информацията относно обстановка в Палестинските автономни територии и ролята на пандемията от коронавирус за влошаване на ситуацията. Чужденецът съобщава, че предоставяната му от У. помощ е била преустановена поради обстоятелства, които са извън неговия контрол и към момента няма възможност да получава помощ от тази агенция, тъй като е напуснал Ивицата Газа, а същевременно от 2018 г. У. изпитва финансови затруднения. Молителят допълва, че не може да се завърне безопасно в зоната на действие на У..

В интервюто, проведено по последното административно производство, А. заявява, че от пристигането си в България до подаването на настоящата си молба е сменял няколко адреса на живее в [населено място], като понастоящем живее със съпругата си. Посочва, че през цялото време е работил като готвач в ресторанти, но напоследък няма достъп до пазара на труда защото няма документи и няма възможност да работи.

Във връзка със зададен му въпрос дали е напускал територията на Република България след първоначалното му пристигане в страната, отговаря, че преди около 2 години е направил един опит да отиде до Й., но е бил върнат в С.. Посочва, че е женен за българка и в опит да получи виза тип „D“ и за да узакони престоя си в България, е трябвало да напусне българските територии и да

влезе обратно. Посочва, че на българска територия е бил разпитван в йорданското посолство, като му е било заявено че не му е необходима виза. Твърди, че въпреки това, на летището в Й., се е оказало, че не е допускат в страната защото му е трябвала виза, а същата не му е издадена, защото няма пребиваване в България.

Кандидатът за международна закрила посочил, че разполага с валиден паспорт, който е бил подновяван два пъти и е иззет от българските власти след връщането му от Й., лична карта - без срок на валидност и акт за раждане, издадени от П.. Чужденецът твърди че е предприемал опити и е посещавал и българските посолства на А., Е., И., но всички са изисквали наличието на пребиваване и не са издавали визи.

Заявява, че не е извършвал противозаконна дейност на българска територия и не е бил арестуван (с изключение на влизането си на българска територия), съден или осъждан на територията на Република България.

На последно място в проведеното с него интервю обобщава, че най-важното за него и основание за регистрирането му пред ДАБ-МС е положението му във връзка с U.. Заявява, че не са налице други факти или обстоятелства свързани с молбата му за международна закрила.

Представените от кандидата за международна закрила в хода на производството доказателства, относно невъзможността му да се завърне на палестинска територия, са счетени, че представляват устно направени от него заявления в проведеното интервю. Прието е, че чужденецът не е представил относими материални доказателства в подкрепа на твърденията си.

След извършена преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на чуждия гражданин и държавите му на произход, АО е обосновал правни изводи за неоснователност на подадената молба за международна закрила.

Изложено е, че в направените в хода на производството заявления не се установява наличието на риск за живота или свободата на чужденеца в държавата му по произход по смисъла на закона и не се посочват никакви причини за основателно опасение от преследване.

Не се установявало спрямо него да е осъществявано преследване на територията на Палестинска автономна територия, от партии или организации, които контролират територията или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване.

Направените от чужденеца заявления относно наличието на заплахи за живота му на територията на Газа били надлежно разглеждани в предходните производства за предоставяне на международна закрила и същите били потвърдени.

В последното административно производство чужденецът не предоставил нови обстоятелства, които да съдържат данни за наличието на релевантни проблеми на територията на Палестинска автономна територия.

Данните в представените писмени доказателства са преценени като не-съдържащи нова информация, която да налага преразглеждането на заключението на административния орган, че връщането на кандидата в държавата му по произход няма да доведе до застрашаване на неговия живот или на свободата му.

Заявеното наличие на ново обстоятелство, което не е било обсъждано по същество, а именно това, че чужденецът е регистриран като палестински бежанец от Агенцията на ООН за подпомагане и работа с палестинските бежанци в Близкия изток (U.), е преценено като скрито умишлено.

В случая не следвало автоматично да се приеме хипотезата на член 1D, изречение второ, от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г. и чл. 12, § 1, буква „а“, изречение второ, от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно това, че А. има право на бежански статут, дори ако би се посочва практиката на Съда на

Европейския съюз по решение на СЕС от 17 юни 2010 г. по дело C-31/09.

Съгласно съдържанието на т. 86 от решение на СЕС от 25 юли 2018 г. по дело C- 585/16, в която се посочва, че „член 12, §ф 1, буква а), второ изречение от Директива 2011/95 се прилага, когато се установи въз основа на преценка на лично основание на всички относими факти, че съществува сериозна заплаха за личната безопасност на съответния палестинец и че U., чиято помощ е била поискана от заинтересованото лице, не е в състояние да му осигури условия на живот, отговарящи на нейната мисия, като така посоченият палестинец е принуден поради независещи от волята му обстоятелства да напусне зоната на действие на U..

Преценено е, че за чужденеца не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 - 2 от ЗУБ. В конкретния случай не са установявало той да е бил принуден да напусне Ивицата Газа поради това, че там е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Липсвали категорични доказателства за наличие на конкретна заплаха за живота, сигурността и свободата му, както и за опасност от наказание изтезание или други форми на нечовешко и унижително отношение.

Заявените като причини за напускане на Ивицата Газа от А. проблеми и опасения от личен характер са били подробно и цялостно обсъждани и анализирани в предходните административни производства, като е установено, че не почиват на никакво конкретно доказано действие по отношение на лицето и не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Преценено е, че заявените елементи на бежанската история са преклудирани, като те са били оценявани многократно като неоснователни за получаване на търсената закрила както от ДАБ-МС, така и от съдебните състави на АССГ и ВАС, които са осъществили контрол за законосъобразност на предходните административни решения. Съгласно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Бежанската история на чужденеца не била подкрепена от доказателства в този смисъл. Поради изложеното до момента, за него не съществували законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 т.1-2 от ЗУБ.

Въпреки неустановяването на тежки и лични заплахи спрямо търсеция закрила, случаят следвало да бъде разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Предпоставките на посочената законова разпоредба и предвид тълкуването на чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г., изисквали заплахите срещу живота или личността на цивилно лице да бъдат разгледани в по-широк план, а именно при една обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт".

С оглед на приложената по преписката справки от 2022 г. на дирекция „Международна дейност", не се установявали и разширенията, дадени в горесцитираните европейски правни норми. Според тях, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

Съгласно § 1, т. 8 от ДР на ЗУБ, "Сигурна държава по произход" е държавата, в която установеният правов ред и неговото съблюдаване в рамките на демократичната обществена система не допускат осъществяването на преследване или действия на преследване и не

съществува опасност от насилие в ситуация на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Във връзка със събраната по случая информация се установява, че за чуждия гражданин, територията на Палестинска автономия следва да се приеме именно за такава сигурна държава по произход.

Във връзка с наличната информация относно чуждия гражданин, се посочва и писмо рег. № Т-3203, от 06.03.2015 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), издадено във връзка с писмо рег. № УП-5671/17.02.2015 г. на председателя на ДАБ-МС, с което ДАНС възразява да бъде предоставена закрила на чужденеца по съображения, че той представлява заплаха за националната сигурност. Във връзка с образуваното последно производство за предоставяне на международна закрила ДАНС е дала и писмено становище от 28.09.2021 г., с което възразява на А. да бъде предоставена закрила в Република България. В цитираното писмо е посочено, че ДАНС разполага с информация, според която молителят представлява заплаха за националната сигурност на Република България. Цитираното становище изхождало от специализиран орган за контраразузнаване и сигурност, чиято основна мисия е разкриване, предотвратяване, пресичане и неутрализиране на заплахите за националната сигурност. В този смисъл установяването, че лицето е заплаха за националната сигурност била извършена от компетентен орган. На чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност, не се предоставял статут на бежанец или хуманитарен статут. Преценено е, че в конкретния случай по отношение на търсеция закрила са налице основанията по чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ.

Това решение, с което е отказано да се предостави международна закрила, е обжалвано пред Административен съд София-град, който с решение № 6585/07.11.2022 г. по адм. д. № 6484/2022 г. е отхвърлил оспорването.

Същото е оспорено по реда на касационния контрол.

С решение № 19/08.04-2025 г. по адм. д. № С-94/2022 г. Върховният административен съд е отменил решението на АС и делото е върнато за повторно разглеждане от административния съд. Дадени са задължителни указания, а именно:

АС следва да се произнесе по въпроса дали:

- лицето е получавало закрила от У. и дали тази закрила е била преустановено, както и дали по отношение на същото лице са налице основания за изключването на закрилата по чл. 12, § 1, б. „б“ или § 2 и 3 на Директива 2011/95/ЕС
- съдът следва да съобрази постановеното от СЕС решение от 13.06.2024 г. по д. № С-563/22
- следва да се обсъди въпроса за семейното положение на жалбоподателя
- съдът следва да се произнесе по въпроса обвързан ли е административният орган от становището на специализирана институция като ДАНС в светлината на постановеното по преюдициално запитване решение по дело С-159/21 на СЕС
- съдът следва да се произнесе по въпроса относно възможността за връщане на жалбоподателя в държавата в която е роден – Обединени арабски емирства, различна от определената от АО „трета сигурна държава“ – П..

По делото са изискани актуални становища от ДАНС

Изискана е информация от представителството на ВКБООН в България.

Представена е актуална справка за П..

Приобщени са гласни доказателства.

При тези данни съдът намира жалбата за частично основателна.

Обжалваното решение е постановено от компетентен административен орган. По силата на чл. 52, ал. 1 ЗУБ председателят на ДАБ може да делегира правомощието си по чл. 48, ал. 1, т. 1 (за

предоставяте на международна закрила в Република България), на заместник-председателите на Държавната агенция за бежанците. Това е сторено с представената заповед № 03-15/03.05.2022 г. (л. 55).

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна. Констатират се обаче съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 1а, ал. 2 ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателя при направеното с него интервю, съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец.

Не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведените интервюта, както и от събраните доказателства, не се установява да е имало заплаха и той да е бил преследван от държавни субекти. Самият той изрично посочва, че лично не е бил преследван въз основа на някои и от посочените признаци.

В проведеното по първата процедура интервю апликантът е заявил, че е нямал проблеми с властите в О. и в П., напуснал ивицата Газа легално през Е. за Турция, след което влязъл нелегално на територията на РБългария. Напуснал територията на Газа поради страх от неприятности от развален годеж с годеница, чиито родители са свързани „Х.“. Изрично заявява, че не е бил арестуван, съден или осъждан, измъчван, изтезаван или насилван.

Правилно е оценил решаващият орган липсата на предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя предвид, че не се установява основателност на твърденията от заявен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ и няма данни спрямо жалбоподателя да е осъществено преследване в страната на произход, релевантно за предоставяне на бежански статут.

Безспорно ответникът е изследвал доводите на жалбоподателя за преследване, като е достигнал до правилен извод, че твърдяната заплаха към него не е свързана с неговата раса, религия, националност, принадлежност към социална група и др., а особеностите на бежанската история се коренят в такива от битово естество.

В обстоятелствената част на решението на ДАБ са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателя във всички производства, които обаче не са изследвани в единство, а са приети за преклудирани в нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

В решение по отправено преюдициално запитване от 13.06.2024 г. по д. № С-563/22 СЕС приема, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила. СЕС приема още и че закрилата или помощта на Агенцията на ООН за подпомагане и работа (с палестинските бежанци в Близкия изток) (U.), от която се ползва кандидат за международна закрила, лице без гражданство от палестински произход, трябва да се счита за преустановена по смисъла на тази разпоредба, когато, от една страна, този орган не е в състояние — по каквато и да било причина, включително по причина, свързана с общата ситуация в сектора от зоната на действие на посочения орган, в който е било постоянното пребиваване на споменатото лице без гражданство — да осигури на това лице без гражданство, евентуално с оглед на уязвимото му състояние, достойни условия на живот, отговарящи на неговата мисия, без то да е длъжно да доказва, че е конкретно засегнато от тази обща ситуация поради присъщи на личното му положение обстоятелства, и от друга страна, при завръщане в посочения сектор за същото лице без гражданство съществува сериозна заплаха за безопасността му, евентуално предвид уязвимото му състояние, като административните и съдебните органи са длъжни да извършат индивидуална преценка на всяка молба за международна закрила, основана на тази разпоредба, в рамките на която възрастта на съответното лице може да бъде релевантна. Поспециално помощта или закрилата на U. трябва да се счита за преустановена по отношение на кандидата, когато по каквато и да било причина този орган не може повече да осигури на никое лице без гражданство от палестински произход, което пребивава в сектора от зоната на действие на този орган, където е било обичайното пребиваване на този кандидат, достойни условия на живот или минимални условия на безопасност. Въпросът дали закрилата или помощта на U. трябва да се разглежда като преустановена, следва да се преценява към момента, в който посоченото лице без гражданство е напуснало сектора от зоната на действие на U., в която е било обичайното му пребиваване, към момента, в който компетентните административни органи се произнасят по молбата му за международна закрила, или към момента, **в който компетентната юрисдикция се произнася по всяка жалба срещу решение, с което се отхвърля тази молба**, каквато последна хипотеза е настоящата.

С решението си по-конкретно СЕС приема, че чл. 40, § 3 от Директива 2013/32 не прави никакво разграничение между първа и последваща молба за международна закрила, що се отнася до естеството на елементите или фактите, с които да се докаже, че кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95 (т. 49), че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

В светлината на изложеното настоящият състав преценява, че административният орган, макар и

описал подробно в ретроспекция разглеждането на предходните молби на апликанта, в нарушение на закона е приел обстоятелствата, въз основа на които следва да вземе решение, за преклудирани, вкл. по отношение на обстоятелството, че апликантът е можел в предходен момент да заяви, че има регистрация като палестински бежанец от У.. При разглеждането на този въпрос обаче ДАБ приема, че не се касае за настъпило ново обстоятелство, към момента на произнасянето, ДАБ приема също, че чужденецът сам се отказал от предоставения му статут от международната организация, както и че организацията си не е прекратила дейността си в Ивицата Газа.

С протоколно определение от 05.05.2025 г. съдът е постановил да се изиска от председателя на ВКБООН в България информация дали на А. е отказан или предоставен статут на бежанец и дали, ако му е предоставен, такъв към момента е действащ, отнет или прекратен, както и да предостави актуална информация за дейността на организацията в ивицата Газа, съобр. критериите по чл. 1D от Женевската конвенция за статута на бежанците. В представеното писмо се сочи, че чужденецът е регистриран като палестински бежанец със семеен номер.

В писмото още се посочва, че на фона на ситуацията със сигурността, правата на човека и хуманитарната помощ в Газа, ВКБООН продължава да призовава държавите да не връщат принудително палестинци, включително палестинските бежанци, регистрирани в У., в Газа. Спирането на принудителното връщане на палестинци в Газа служи като минимален стандарт и не трябва да замества международната закрила на лицата, за които е установено, че отговарят на критериите за получаване на статут на бежанец съгласно Конвенцията от 1951 г. (чл. 1D или чл. 1A, § 2) или по-широките критерии за квалификацията на бежанци, съдържащи се в съответните регионални инструменти, или допълнителни форми на закрила. Забраната за принудително връщане трябва да остане в сила, докато не бъде осигурена сигурността, правата на човека и хуманитарната ситуация в Газа се подобри значително, за да позволи безопасно и достойно завръщане на лицата, за които е установено, че не се нуждаят от международна закрила

В тази връзка като обстоятелство по чл. 142, ал. 2 от АПК съдът следва да вземе предвид и актуалната обстановка в П. и по-специално ивицата Газа.

От представената справка към м. април 2025 г. относими са следните факти: На 7 март 2025 г. Агенцията на ООН за подпомагане на палестинските бежанци (У.) съобщава, че израелските власти са започнали да разрушават повече от 16 сгради в бежанския лагер Н. Ш., след като разрушават повече от две дузини домове през последната седмица в окупирания Западен бряг. Разселените остават в обществени приюти в Д. и Т., като много от тях нямат най-необходимото, според нова оценка на Службата на ООН за координация на помощта (О.). По-малко от половината от хората, интервюирани от екипите, са заявили, че могат да си позволят храна, като много от тях намаляват или пропускат храненияя. Децата също не могат да посещават училище, разяснява говорителят на ООН С. Д. пред репортери на редовния ежедневен брифинг в Ню Й..

От началото на израелската операция през м. януари 2025 г. хуманитарните партньори предоставят животоспасяваща помощ, раздават хранителни пакети и ежедневни ястия.

Над 5000 семейства получават парична помощ, за да посрещнат основните си нужди, а усилията за подпомагане включват предоставяне на спално бельо, комплекти за достойнство, резервоари за съхранение на вода и мобилни тоалетни в Д., Т. и Т..

В Газа хуманитарни организации предупреждават на 7 март 2025 г., че затварянето на всички пропускателни пунктове за почти седмица прекъсва потока от критична помощ, изостряйки страданието сред цивилните, които вече са преживели месеци на трудности. „Изключително важно е хуманитарната помощ да бъде разрешена да влиза в Газа без забавяне“, заявява Д.. Съгласно Международното хуманитарно право, И., като окупационна сила, е длъжен да гарантира

задоволяването на основните нужди на хората, включително чрез улесняване на помощта в Газа. В справката е отразено, че стремежът на И. да види удължаване на първа фаза от сделката е довел до блокиране на отчаяно необходимата хуманитарна помощ.

На фона на преговорите, И. продължава смъртоносна атака срещу Газа, убивайки най-малко трима палестинци на 8 март 2025 г. Палестинците в Газа също се борят под блокадата на помощта, която влошава тежката хуманитарна криза на фона на свещения за мюсюлманите месец Р.. От вечерта на 7 март 2025 г. Р. е мишена на интензивни израелски атаки от танкове и дроневи, като обстрелът засяга жилищни райони, включително ал-Д., аш-Ш. и Т. ас-С., съобщава палестинската информационна агенция W..

При голяма ескалация на събитията, на 18 март И. анулира споразумението, като предприел едни от най-опустошителните въздушни удари до момента, при които загинали около 600 палестинци за 48 часа, включително най-малко 200 деца и 89 жени, като към 31 март били убити най-малко 400 палестинци; на 19 март израелските военни си възвърнали контрола над коридора Н. и на 31 март наредили евакуация от [населено място] в южната част на страната, принуждавайки хиляди да бягат. Х. отхвърлил искането на И./САЩ за удължаване на първата фаза на прекратяването на огъня, тъй като на 20, 21 и 26 март групировки/въоръжени фракции изстреляли ракети по И.. Завръщането на И. към войната разбива надеждите за облекчение и освобождаване на заложници и замразява дипломатическия импулс, след като на 4 март Арабската лига одобрила египетския план за възстановяване на Газа и палестинската държавност. И. може да предприеме, по-агресивна военна кампания, насочена към подкопаване на способността на Х. да управлява, като направи ивицата още по-необитаема, тъй като неговите висши министри насърчават масово разселване и постоянно завземане на територия, евентуално имайки предвид плана за обезлюдяване на президента на САЩ Т.. Завръщането към война също така увеличава опасността от регионален пожар.

Боевете и израелските бомбардировки в ивицата Газа продължават с неуморна сила. На 11.04.2025 г. израелските военни издали допълнителни заповеди за евакуация на кварталите в [населено място]. Твърди се, че тези заповеди вече се отнасят за половината от цялата територия на ивицата Газа.

Заедно с териториите, посочени като буферна зона по границата с ивицата Газа, която е значително разширена от военните през последните седмици, приблизително две трети от територията на ивицата Газа се считат за зони „забранени“ или за обект на заповеди за евакуация. Хуманитарната помощ и транспортът до тези райони трябва да бъдат координирани с израелските военни и според съобщения в пресата рядко се одобряват и изпълняват успешно. Според съобщения от 12.04.2025 г. [населено място], в южната част на ивицата Газа, е бил обграден от военните и отделен от Х. Ю. и останалата част от ивицата Газа чрез създаването на военния коридор М.. Израелският министър на отбраната обявил малко след това, че Р. вече е част от израелска зона за сигурност и че населението трябва да напусне засегнатите райони. Подобна зона за сигурност ще бъде създадена и в [населено място] на север.

Съобщава се, че здравната система е претоварена предвид нарастващия брой ранени и намаляването на медицинските заведения. Твърди се, че много лекарства, включително за лечение на рак, не са налични. Няколко дни преди нападението срещу болницата Ал-А., се твърди, че компютърният томограф там, единственият в северната част на ивицата Газа, се е повредил, вероятно поради прекомерна употреба

В светлината на актуалната обстановка, която впрочем е общоизвестна и не се нуждае от доказване, следва да се изложи още и че цитираното решение СЕС приема, още и че е закрилата или помощта на У., от която се ползва кандидат за международна закрила, лице без гражданство

от палестински произход, трябва да се счита за преустановена по смисъла на тази разпоредба, когато, от една страна, този орган не е в състояние — по каквато и да било причина, включително по причина, свързана с общата ситуация в сектора от зоната на действие на посочения орган, в който е било постоянното пребиваване на споменатото лице без гражданство — да осигури на това лице без гражданство, евентуално с оглед на уязвимото му състояние, достойни условия на живот, отговарящи на неговата мисия, без то да е длъжно да доказва, че е конкретно засегнато от тази обща ситуация поради присъщи на личното му положение обстоятелства, и от друга страна, при завръщане в посочения сектор за същото лице без гражданство съществува сериозна заплаха за безопасността му, евентуално предвид уязвимото му състояние, като административните и съдебните органи са длъжни да извършат индивидуална преценка на всяка молба за международна закрила, основана на тази разпоредба, в рамките на която възрастта на съответното лице може да бъде релевантна, каквато преценка настоящата юрисдикция може да направи с оглед на актуалната обстановка в ивицата Газа.

При тези актуални данни съдът намира, че закрилата на U. е била преустановена, доколкото настоящият състав, в съответствието с решението на СЕС разполага с възможност да извърши такава преценка към момента на произнасянето си, както и че са налице предпоставките на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – налице е реална заплаха - опасност от тежки посегателства за живота или личността, като цивилно лице поради безогледно насилие, породено от вътрешен въоръжен конфликт. Както към момента на приключване на устните състезания, а и след това, в страната на произход на чуждия гражданин продължава да е налице разрастващ се вътрешен въоръжен конфликт. Общозвестна и почти ежедневна е информацията за бомбардировки и сухопътни операции, включително и в жилищни райони в Газа, при които се стига до значителен брой цивилни жертви, което е видно и от приложената справка и от различни интернет публикации.

Тези събития са настъпили след като молителят е напуснал държавата си по произход, не са преценявани при разглеждане на молбата и на основание чл. 142, ал. 2 АПК са от значение за това дали не са налице тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, включително наличието на въоръжен конфликт в страната на произход с оглед тълкуването на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз. От събраната по делото информация може да се направи категоричен извод, че за жалбоподателя са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха за живота и здравето си, в условията на продължаващ конфликт (вж. и решение № 5808/03.06.2025 г. по адм. д. 3060/2025 г. на ВАС).

Принципно вярно, с аргумент от чл. 2, ал. 1 и чл. 4, ал. 1 от ЗДАНС, е становището на административния орган, че ДАНС е специализиран орган към Министерския съвет за изпълнение на политиката по защита на националната сигурност, чиято основна дейност е защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Този специализиран държавен орган осъществява дейностите, посочени в Глава Втора на специалния закон, конкретизирани в Глава Четвърта до Шеста "а" от ЗДАНС. Една от тези дейности е контролната по чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС.

Неправилна е преценката на АО с аргумент от същата разпоредба, че становище на ДАНС като мнение на специализирания орган по национална сигурност, е обвързващо за председателя на

ДАБ.

Относимо към настоящата хипотеза е и постановеното решение от 22.09.2022 г. по дело C-159/21 (GM/Orszbgos I. F.) на съда на Европейския съюз по отправено преюдициално запитване.

Видно от решението на СЕС, като източник на право със задължителна сила, единствено решаващият орган е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, в контекста на съгласувателна процедура със службите за сигурност (т. 72 от решението).

На първо място следва да се посочи, че решението на СЕС касае само дадените немотивирани становища на службите за сигурност. В настоящия спор изложеното становище съдържа изискуемата конкретика.

Независимо от този факт решаващият орган не е изложил самостоятелни съображения относно положението на чужденеца и приобщените по делото доказателства, а е посочил че становището на ДАНС следва да се съобрази, при което е издал декларативния административен акт при обвързана компетентност в нарушение на закона, което съставлява допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, а липсата на самостоятелни мотиви съставляват и порок на установената форма (чл. 59, ал. 1 АПК). Изложените съображения за превес на обществения интерес и националната сигурност са бланкетни и не дават възможност на съдебната инстанция да провери какви са съображенията на решаващия орган за постановения отказ за ревизиране на мярката. Настоящият състав, като съобрази предоставената информация от ДАНС намира, че обсъжданите факти се отнасят най-късно за периода 2014 г., т.е. за следващия период от 10 години не е установена друга информация, застрашаваща сигурността на страната. Освен това същите нямат нужната конкретика, за да се приеме, че чужденецът има активна роля в противозаконна, застрашаваща страната дейност.

В допълнение следва да се отбележи, че представеното доказателство за сключен граждански брак с българска гражданка, разпитана като свидетел по делото, също правилно е преценено от интервюиращия орган като неотнормимо към предпоставките по ЗУБ. Това обстоятелство попада в приложното поле на Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ). В случая е налице принципна възможност апликантът да иска предоставянето на право на пребиваване в страната въз основа на сключения брак и по този начин би могъл да узакони престоя си (чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ).

За целите на пребиваването, освен „държава по произход“, каквато от АО е преценена П., следва да се разгледа и понятието „трета сигурна държава“, с оглед обстоятелството, че жалбоподателят е роден в О. арабски емирства. „Трета сигурна държава“ е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и: а) няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; д) са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

По дефиниция на националния закон обаче той е лице без гражданство, а доколкото като такова лице е нямал обичайно пребиваване освен в детските си години – тоест по независещи от него причини, а само е роден, О. не се явява държава, в която същият може да бъде върнат. Липсват и изложени основания или информация, въз основа на която да се прецени, че са налице достатъчно доказателства да се смята, че същият ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Поради това оспореният административен акт в частта, в която се отказва хуманитарен статут на жалбоподателя, следва да бъде отменен и преписката върната за ново произнасяне от председателя на ДАБ. В новото производство е необходимо да се изследва актуалното развитие на ситуацията в страната на произход и продължава ли да е налице опасността за живота и здравето на молителя при евентуалното му връщане там. Административният орган следва да се съобрази с изложеното в мотивите на настоящото решение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 84-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 6719/16.06.2022 г., на заместник-председател на Държавната агенция за бежанците, **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлена молбата на А. М. С. А., от Палестинска автономна територия, ЛНЧ [ЕГН], за предоставяне на хуманитарен статут.

ВРЪЩА административната преписка на Председателя на Държавната агенция за бежанците, за ново произнасяне по молбата на А. М. С. А., относно предоставяне на хуманитарен статут.

ОТХВЪРЛЯ оспорването **В ЧАСТТА**, с която не е уважена молбата на А. М. С. А. за предоставяне статут на бежанец.

ОПРЕДЕЛЯ, на осн. чл. 174 от АПК, 30-дневен срок за произнасяне, считано от влизане в сила на настоящото решение

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му